

Sygn. akt II Cz 7/14

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.) SSO Janusz Kasnowski SSO Aurelia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku wierzyciela A. S.

przeciwko dłużnikowi K. M.

o wykonanie obowiązku wydania dokumentu i egzekucję świadczeń

pieniężnych

na skutek zażalenia wierzyciela

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 20.11.2013 roku, sygn. akt XII Co 11144/13

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie 2 (drugim) poprzez zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela kwoty 160 zł (sto sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego;

2. zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Cz 7/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 20.11.2013 roku zmienił postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy D. W. z dnia 25.10.2013 roku wydane w sprawie Km 13828/13 w ten sposób, że przyznał wierzycielowi kwotę 900 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym. W punkcie 2 tego postanowienia Sąd odstąpił od obciążenia wierzyciela kosztami postępowania skargowego.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż skarga wierzyciela okazała się zasadną, jednakże Sąd miał na uwadze, iż wydanie postanowienia o kwestionowanej treści nie miało bezpośrednio związku z działaniami dłużnika, pozostając wyłączną konsekwencją błędnej interpretacji przepisów prawa dokonanej przez komornika. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy uznał za zasadne zastosowanie dobrodziejstwa wynikającego z art. 102 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc albowiem obciążenie kosztami sprawy skargowej dłużnika, który nie przyczynił się do wszczęcia przedmiotowego postępowania pozostawałoby wbrew zasadzie słuszności normowanej powyższym przepisem.

Zażalenie od tego postanowienia złożył wierzyciel, zaskarżając je w punkcie 2 i wnosząc o jego zmianę poprzez zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela kwoty 160 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego. Wierzyciel wniósł ponadto o zasądzenie od dłużnika kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych. Skarżący zarzucił błędną wykładnię przepisu art. 102 kpc, który jego zdaniem nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wierzyciela należało uznać za zasadne.

Sąd Okręgowy podziela zarzut skarżącego dotyczący naruszenia przepisu art. 102 kpc. Nie ma wątpliwości, iż w niniejszej sprawie dłużnik musi być uznany za stronę przegrywającą sprawę albowiem Sąd Rejonowy uwzględnił w całości skargę wierzyciela. Oznacza to, iż zgodnie z generalną zasadą to dłużnik winien zostać obciążony kosztami postępowania skargowego.

Przepis art. 102 kpc daje wprawdzie możliwość odstąpienia od obciążania kosztami strony przegrywającej, ale tylko w wypadkach szczególnie uzasadnionych. Ocena czy taki szczególnie uzasadniony przypadek występuje należy do Sądu, jednak ocena taka nie może być ogólna i przy jej dokonywaniu nie jest dopuszczalne dokonywanie rozszerzającej wykładni przepisu art. 102 kpc.

2

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 07.10.2011 roku w sprawie II CZ 63/11 wyraził pogląd, iż nie można twierdzić, by naruszenie prawa przez sąd drugiej instancji prowadzące do uchylecia orzeczenia w ramach kontroli kasacyjnej stanowiło " szczególnie uzasadniony wypadek" pozwalający na odstąpienie od obciążania strony wnoszącej skargę kasacyjną kosztami tego postępowania. Ze stanowiska tego, które podziela Sąd Okręgowy, wynika, że błąd sądu wydającego zaskarżone orzeczenie nie może być podstawą odstąpienia od obciążenia strony przegrywającej kosztami postępowania. Dotyczy to również postanowień wydawanych przez komornika sądowego, bowiem uchylenie czy zmiana takiego postanowienia w toku postępowania ze skargi na czynności komornika jest tożsame z uchyleniem czy zmianą orzeczenia wydanego przez sąd I instancji w toku postępowania apelacyjnego czy zażaleniowego.

Interpretacja przepisu art. 102 kpc zastosowana w niniejszym postępowaniu przez Sąd I instancji jako zbyt rozszerzająca musi zostać uznana za błędną. Okoliczność wskazana przez Sąd Rejonowy nie może stanowić szczególnie uzasadnionego przypadku pozwalającego na odstąpienie od zasady ogólnej wyrażonej w art. 98 § 1 kpc.

Dlatego też na mocy art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 1 i 2 kpc i art. 13 § 2 kpc należało zmienić zaskarżony punkt 2 postanowienia z dnia 20.11.2013 roku poprzez zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela kosztów postępowania skargowego z uwzględnieniem opłaty od skargi i wynagrodzenia pełnomocnika wierzyciela w stawce minimalnej.

Na mocy art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc należało również obciążyć dłużnika kosztami postępowania zażaleniowego przyznając wierzycielowi kwotę 90 zł jako minimalne wynagrodzenie pełnomocnika procesowego.